

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סוטה-המקנא		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
יוסף זכה וכו':											■
מאי שנא מעיקרא דכתיב ויעל יוסף לקבור את אביו ויעלו את כל עבדי פרעה וגו' והדר: (בראשית נ) וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו, ומאי שנא לבסוף דכתיב: (בראשית נ) וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו והדר וכל העולים אתו לקבור את אביו?											◊
בתחילה עד שלא ראו בכבודן של ישראל לא נהגו בהן כבוד, ולבסוף שראו בכבודן נהגו בהן כבוד, דכתיב: (בראשית נ) ויבאו עד גורן האטד	רבי יוחנן:										◊
וכי גורן יש לו לאטד?											◊
מלמד, שהקיפוהו כתרם לארוננו של יעקב כגורן זה שמקיפים לו אטד, שבאו בני עשו ובני ישמעאל ובני קטורה.	רבי אבהו:										◊
כולם למלחמה באו, כיון שראו כתרם של יוסף תלוי בארוננו של יעקב, נטלו כולן כתריהן ותלאום בארוננו של יעקב. שלשים וששה כתרים נטלו בארוננו של יעקב.	תנא:										◊
(בראשית נ) ויספדו שם מספד גדול וכבדו מאד											◊
אפי' סוסים ואפילו חמורים.	תנא:										◊
כיון שהגיעו למערת המכפלה, אתא עשו קא מעכב, אמר להן: (בראשית מט) ממרא קרית הארבע היא חברון											◊
קרית ארבע - ארבע זוגות היו: אדם וחווה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאה	ואמר רבי יצחק:										◊
איהו קברה ללאה בדידה, והאי דפייש דידי הוא.											◊
אמרו ליה: זבינתה.											◊
אמר להו: נהי דזביני בכירותא, פשיטותא מי זביני?											◊
אמרו ליה: אין, דכתיב: (בראשית נ) בקברי אשר כריתי לי											◊
אין כירה אלא לשון מכירה, שכן בכרכי הים קורין למכירה כירה.	וא"ר יוחנן משום ר"ש בן יהוצדק:										◊
אמר להו: הבו לי איגרתא											◊
אמרו ליה: איגרתא בארעא דמצרים היא. ומאן ניזיל? ניזיל נפתלי, דקליל כי איילתא, דכתיב: (בראשית מט) נפתלי אילה שלוחה הנותן אמרי שפר.											◊
אל תקרי אמרי שפר אלא אמרי ספר.	רבי אבהו:										◊
חושים בריה דדן תמן הוה ויקורן ליה אודניה, אמר להו: מאי האי? ואמרו ליה: קא מעכב האי עד דאתי נפתלי מארעא דמצרים. אמר להו: ועד דאתי נפתלי מארעא דמצרים יהא אבי אבא מוטל בבזיון? שקל קולפא מחייה ארישיה, נתרן עיניה ונפלו אכרעא דיעקב, פתחינהו יעקב לעיניה ואחיך. והיינו דכתיב: (תהלים נח) ישמח צדיק כי הזה נקם פעמיו ירחץ בדם הרשע.											◊
באותה שעה נתקיימה נבואתה של רבקה, דכתיב: (בראשית כז) למה אשכל גם שניכם יום אחד, ואע"ג דמיתתן לא ביום אחד הוא, קבורתן מיהא ביום אחד הוא.											◊
ואי לא עסק ביה יוסף, אחיו לא הוו מעסקי ביה? והכתיב: (בראשית נ) וישאו אותו בניו ארצה כנען											◊
אמרו: הניחו לו כבודו במלכים יותר מבהדיוטות.											◊
מי לנו גדול מיוסף כו'.											◊
בא וראה כמה חביבות מצות על משה רבינו, שכל ישראל כולן נתעסקו בביזה והוא נתעסק במצות, שנאמר: (משלי י) חכם לב יקח מצות וגו'.	ת"ר:										◊
ומנין היה יודע משה רבינו היכן יוסף קבור?											◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סוטה-המקנא		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
(דברים ג) ויאמר ה' אלי רב לך												◇
ברב בישר, ברב בישרוהו ברב בישר - (במדבר טז) רב לכם, ברב בישרוהו - רב לך.	רבי לוי:											◇
דבר אחר: רב לך - רב יש לך, ומנו? יהושע.												◇
דבר אחר: רב לך - שלא יאמרו הרב כמה קשה ותלמיד כמה סרבן.												◇
וכל כך למה?												;
לפום גמלא שיחנא.	תנא דבי רבי ישמעאל:											◇
(דברים לא) ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום												◇
שאין ת"ל היום, היום מלאו ימי ושנותי, ללמדך, שהקב"ה משלים שנותיהם של צדיקים מיום ליום ומחדש לחדש, דכתיב: (שמות כג) את מספר ימך אמלא.												◇
לא אוכל עוד לצאת ולבא												◇
מאי לצאת ולבא?												^
אילימא לצאת ולבא ממש												!
והכתיב: (דברים לד) ומשה בן מאה ועשרים שנה במותו לא נס ליחה, וכתיב: (דברים לד) ויעל משה מערבות מואב אל הר נבו,												;
שתים עשרה מעלות היו שם, ופסען משה בפסיעה אחת	ותניא:											;
לצאת ולבוא בדברי תורה, מלמד, שנסתתמו ממנו שערי חכמה.	רבי שמואל בר נחמני א"ר יונתן:											!
(דברים לא) וילך משה ויהושע ויציבו באהל מועד												◇
אותה שבת של דיו זוגי היתה, ניטלה רשות מזה וניתנה לזה.	תנא:											◇
אילמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו, היכן משה מת? בחלקו של ראובן, דכתיב: (דברים לד) ויעל משה מערבות מואב אל הר נבו, ונבו בחלקו של ראובן קיימא, דכתיב: (במדבר לב) ובני ראובן בנו וגו' ואת נבו וגו' והיכן משה קבור? בחלקו של גד, דכתיב: (דברים לג) וירא ראשית לו וגו', ומחלקו של ראובן עד חלקו של גד כמה הוי? ארבעה מילין, אותן ארבעה מילין מי הוליכו? מלמד, שהיה משה מוטל בכנפי שכינה, ומלאכי השרת אומרים: (דברים לג) צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל, והקדוש ברוך הוא אומר: (תהלים צד) מי יקום לי עם מרעים מי יציב לי עם פועלי און.	רב יהודה:											◇
(קהלת ח) מי כהחכם ומי יודע פשר דבר.	שמואל:											◇
(איוב כח) החכמה מאין תמצא.	רבי יוחנן:											◇
(דברים לד) וימת שם משה וגו'.	רב נחמן:											◇
וימת שם משה ספרא רבה דישראל.	סמליון:											◇
שנים עשר מיל על שנים עשר מיל כנגד מחנה ישראל, בת קול משמיע ואומר: וימת משה ספרא רבה דישראל.	תניא, רבי אליעזר הגדול:											◇
לא מת משה, כתיב הכא: וימת שם, וכתיב התם: (שמות לד) ויהי שם עם ה', מה להלן עומד ומשמש, אף כאן עומד ומשמש.	יש אומרים:											◇
(דברים לד) ויקבר אותו בניא בארץ מואב מול בית פעור												◇
סימן בתוך סימן, ואפ"ה ולא ידע איש את קבורתו.	רבי ברכיה:											◇
וכבר שלחה מלכות הרשעה אצל גסטרא של בית פעור: הראנו היכן משה קבור?												○
עמדו למעלה נדמה להם למטה, למטה - נדמה להם למעלה, נחלקו לשתי כיתות, אותן שעומדים למעלה נדמה להן למטה, למטה - נדמה להן למעלה, לקיים מה שנאמר: (דברים לד) ולא ידע איש את קבורתו.												○

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
סוטה-המקנא	מאן דאמר										
מ"מרא	רבי חמא ברבי חנינא:										◇
אף משה רבינו אינו יודע היכן קבור, כתיב הכא: ולא ידע איש את קבורתו, וכתוב התם: (דברים לג) וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים.	ואמר רבי חמא ברבי חנינא:										◇
מפני מה נקבר משה אצל בית פעור? כדי לכפר על מעשה פעור.	ואמר רבי חמא ברבי חנינא:										◇
מאי דכתיב: (דברים יג) אחרי ה' אלהיכם תלכו? וכי אפשר לו לאדם להלך אחר שכניה? והלא כבר נאמר: (דברים ד) כי ה' אלהיך אש אוכלה הוּאֹ אלא להלך אחר מדותיו של הקב"ה, מה הוא מלביש ערומים, דכתיב: (בראשית ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, אף אתה הלבש ערומים הקב"ה ביקר חולים, דכתיב: (בראשית יח) וירא אליו ה' באלוני ממרא, אף אתה בקר חולים הקב"ה ניחם אבלים, דכתיב: (בראשית כה) ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו, אף אתה נחם אבלי הקב"ה קבר מתים, דכתיב: (דברים לד) ויקבר אותו בגיא, אף אתה קבור מתים.	ואמר רבי חמא ברבי חנינא:										◇
כתנות עור											■
דבר הבא מן העור	חד[רב/שמואל]									◇	■
דבר שהעור נהנה ממנו.	וחד[רב/שמואל]									◇	■
תורה - תחלתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים תחילתה גמילות חסדים, דכתיב: ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם וסופה גמילות חסדים, דכתיב: ויקבר אותו בגיא.	דרש רבי שמלאי:										◇
מפני מה נתאוה משה רבינו ליכנס לא"י? וכי לאכול מפריה הוא צריך? או לשבוע מטובה הוא צריך? אלא כך אמר משה: הרבה מצות נצטוו ישראל ואין מתקיימין אלא בא"י, אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו כולן על ידי. אמר לו הקב"ה: כלום אתה מבקש אלא לקבל שכר, מעלה אני עליך כאילו עשיתם, שנאמר: (ישעיהו נג) לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה למות נפשו ואת פושעים נמנה והוא חטא רבים נשא ולפושעים יפגיע, לכן אחלק לו ברבים - יכול כאחרונים ולא כראשונים? ת"ל: ואת עצומים יחלק שלל, כאברהם יצחק ויעקב שהן עצומים בתורה ובמצות	דרש רבי שמלאי:										◇
תחת אשר הערה למות נפשו											■
שמסר עצמו למיתה, שנאמר: (שמות לב) ואם אין מחני נא וגו'											■
ואת פושעים נמנה											■
שנמנה עם מתי מדבר											■
והוא חטא רבים נשא											■
שכיפר על מעשה העגל											■
ולפושעים יפגיע											■
שביקש רחמים על פושעי ישראל שיחזרו בתשובה, ואין פגיעה אלא תפלה, שנאמר: (ירמיהו ז) ואתה אל תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפלה ואל תפגע בי.											◇
הדרן עלך המקנא לאשתו.											◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator												
סוטה-היה מביא												
מימרא		מאן דאמר										
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יד:	דכתיב: (ויקרא ו) וזאת תורת המנחה הקרב אותה בני אהרן לפני ה' אל פני המזבח											◇
יד:	לפני ה' - יכול במערב? ת"ל: אל פני המזבח, אי אל פני המזבח יכול בדרום? ת"ל: לפני ה', הא כיצד? מגישה בקרן דרומית מערבית כנגד חודה של קרן ודיו											◇
יד:	יכול יגישה במערב של קרן או לדרומה של קרן? אמרת: כל מקום שאתה מוצא שני מקראות, אחד מקיים עצמו ומקיים דברי חבירו, ואחד מקיים עצמו ומבטל דברי חבירו, מניחין את שמקיים עצמו ומבטל חבירו ותופסין את שמקיים עצמו ומקיים חבירו, כשאתה אומר לפני ה' במערב - ביטלתה אל פני המזבח בדרום, וכשאתה אומר אל פני המזבח בדרום - קיימתה לפני ה' במערב, הא כיצד? מגישה לדרומה של קרן.											◇
יד:	והיכן קיימתה?											◇
יד:	קסבר האי תנא: כוליה מזבח בצפון קאי.											◇
יד:	מאי ודיו?											◇
יד:	איצטריך, ס"ד אמינא תיבעי הגשת מנחה גופה, קמשמע לן.											◇
יד:	ואימא הכי נמי?											◇
יד:	אמר קרא: והקריבה אל הכהן וגו' והגישה אל המזבח, מה הקרבה אצל כהן בכלי, אף הגשה אצל מזבח בכלי.											◇
יד:	ומסלק את לבונתה לצד אחד.											◇
יד:	כי היכי דלא תקמוץ בהדי מנחה											◇
יד:	קמוץ, ועלה בידו צרור או גרגר מלח או קורט לבונה - פסול.											◇
יד:	וקמוץ ממקום שנתרבה שמנה.											◇
יד:	מנלן?											◇
יד:	דכתיב: (ויקרא ב) מסלתה ומשמנה מגרשה ומשמנה.											◇
יד:	ונותנו לתוך כלי שרת ומקדשו בכלי שרת.											◇
יד:	למה לוי? הא קדשה חדא זימנא											◇
יד:	מידי דהוה אדם, דם אע"ג קדישתיה סכין בצואר בהמה, הדר מקדיש ליה בכלי שרת, הכא נמי לא שנא.											◇
יד:	ומלקט את לבונתה ונותנה על גביו.											◇
יד:	דכתיב: (ויקרא ו) ואת כל הלבונה אשר על המנחה.											◇
יד:	ומעלהו ומקטירו בכלי שרת.											◇
טו:	בכלי שרת מקטיר ליה?											◇
טו:	אלא אימא: מעלהו בכלי שרת להקטירו.											◇
טו:	ומולחו ונותנו על גבי האישים.											◇
טו:	דכתיב: (ויקרא ב) וכל קרבן מנחתך במלח תמלח וגו'.											◇
טו:	קרב הקומץ - שירה נאכלין.											◇
טו:	מנלן?											◇
טו:	דכתיב: (ויקרא ב) והקטיר כהן את אזכרתה וגו', וכתוב: (ויקרא ב) והנותרת מן המנחה לאהרן ולבניו.											◇
טו:	קרב הקומץ											◇
טו:	למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה											◇
טו:	הקומץ מאימתי מתיר שיריים באכילה? רבי חנינא אמר: משתשלוט בו האור											◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

Talmud Navigator

סוטה-היה מביא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ
משיצת האור ברובו.	רבי יוחנן:										
ורשאינן הכהנים ליתן לתוכו יין ושמן דבש.											
מאי טעמא?											
אמר קרא: למשה - לגדולה, כדרך שהמלכים אוכלין.											
ואין אסורין אלא מלהמץ.											
דכתיב: (ויקרא ו) לא תאפה חמץ חלקם											
אפילו חלקם לא תאפה חמץ.	רבי שמעון בן לקיש:										
כל המנחות כו'.											
וכל המנחות טעונות שמן ולבונה? והאיכא מנחת חוטא, דרחמנא אמר: (ויקרא ה) לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה.											
הכי קאמר: כל המנחות טעונות שמן ולבונה ובאות מן החיטין ובאות סלת, מנחת חוטא אף על פי שאינה טעונה שמן ולבונה - באה מן החיטין ובאה סלת. מנחת העומר אע"פ שהיא באה מן השעורין - טעונה שמן ולבונה ובאה גרש, וזו אינה טעונה לא שמן ולא לבונה ובאה מן השעורין ובאה קמח.											
בדין הוא שתהא מנחת חוטא טעונה שמן ולבונה, שלא יהא חוטא נשכר, ומפני מה אינה טעונה? שלא יהא קרבנו מהודר, ובדין הוא שתהא חטאת חלב טעונה נסכים, שלא יהא חוטא נשכר, ומפני מה אינה טעונה? שלא יהא קרבנו מהודר, אבל חטאתו של מצורע ואשמו טעונין נסכים, לפי שאין באין על חטא.	תניא, אמר ר"ש:										
איני?											
על שבעה דברים נגעים באין וכו' והאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן:											
התם מנגיעה הוא דאיכפר ליה, כי מייתי קרבן - לאשתרוי בקדשים הוא דקא מייתי.											
אלא מעתה, חטאת נזיר תהא טעונה נסכים, לפי שאינה באה על חטא											
סבר לה כרבי אלעזר הקפר											
נזיר נמי חוטא הוא.	דאמר: [רבי אלעזר הקפר]										
כשם כו'.	רבן גמליאל:										
סופרים, הניחו לי ואדרשנה כמין חומר	תניא, אמר להן רבן גמליאל לחכמים:										
היא האכילתו מעדני עולם לפיכך קרבנה מאכל בהמה	דשמעיה לר' מאיר דקאמר:										
התינו עשירה, עניה מאי איכא למימר?	א"ל: [רבן גמליאל]										
אלא, כשם שמעשיה מעשה בהמה, כך קרבנה מאכל בהמה.	[רבן גמליאל]										
היה מביא פילי של חרס, ונותן לתוכה חצי לוג מים מן הכיור	[ת"ק]										
רביעית, כשם שממעט בכתב כך ממעט במים.	רבי יהודה:										
נכנס להיכל ופנה לימינו											
ומקום היה שם אמה על אמה, וטבלא של שיש וטבעת היתה קבועה בה כשהוא מגביה, ונוטל עפר מתחתיה ונותן כדי שיראה על המים, שנאמר: (במדבר ה) ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן יקח הכהן ונתן אל המים.											
פילי של חרס חדשה, דברי רבי ישמעאל.	תנא: [רבי ישמעאל]										
מאי טעמא דרבי ישמעאל?											
גמר כלי כלי ממצורע, מה להלן חרס חדשה, אף כאן חרס חדשה.											
והתם מנלן?											

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

סוטה-היה מביא		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דכתיב: (ויקרא יד) ושחט את הצפור האחת אל כלי חרש על מים חיים, מה מים חיים שלא נעשתה בהן מלאכה, אף כלי שלא נעשתה בו מלאכה.											!	◇
אי מה להלן מים חיים, אף כאן מים חיים											;	
לרבי ישמעאל הכי נמי											!	
מי כיוור - רבי ישמעאל אומר: מי מעיין הן	דאמר ר' יוחנן: [רבי ישמעאל]										!	◇
משאר מימות הן.	הכמים:										!	◇
איכא למיפרך: מה למצורע שכן טעון עץ ארז ואזוב ושני תולעת											;	◇
אמר קרא: בכלי חרס, כלי שאמרת לך כבר.	רבה:										!	◇
לא שנו אלא שלא נתאכמו פניו, אבל נתאכמו פניו - פסולין. מאי טעמא? דומיא דמים, מה מים שלא נשתנו, אף כלי שלא נשתנה.	רבא:											■ ◇
נתאכמו, והחזירן לתוך כבשן האש ונתלבנו, מהו? מי אמרינן כיון דאיחוו - איחוו, או דילמא כיון דהדור - הדור?	בעי רבא:											^ ◇
עץ ארז ואזוב ושני תולעת שהפשיל בהן קופתו לאחוריו - פסולין	ת"ש, רבי אלעזר:										;	◇
והא התם הדרי ומפשיטי.											;	
התם דאיגלוף איקלופי.											!	◇
נכנס להיכל ופנה לימינו וכו'.												■ <
מ"ט?												^
כל פינות שאתה פונה, לא יהו אלא דרך ימין.	דאמר מר:										!	◇
מקום היה שם אמה כו'.												■ <
ומן העפר אשר יהיה - יכול יתקן מבחוץ ויכניס? תלמוד לומר: בקרקע המשכן, אי בקרקע המשכן יכול יחפור בקרדומות? תלמוד לומר: אשר יהיה, הא כיצד? יש שם הבא, אין שם תן שם.	תנו רבנן:											■ ◇
ומן העפר אשר יהיה וגו' - מלמד, שהיה מתקן מבחוץ ומכניס	תניא אידך:											■ ◇
בקרקע המשכן איסי בן יהודה אומר: להביא קרקע שילה, נוב וגבעון, ובית עולמים	[איסי בן יהודה]										◇	■ ◇
אינו צריך, ומה בטומאה קלה - לא חלק הכתוב, בטומאת אשת איש חמורה לא כ"ש א"כ, מה ת"ל בקרקע המשכן? שלא יביא מתוך קופתו.	איסי בן מנחם:										◇	■ ◇
אין שם עפר מהו שיתן אפר?	איבעיא להו:											^ ◇
אליבא דבית שמאי לא תיבעי לך												■
לא מצינו אפר שקרוי עפר	דאמרי: [בית שמאי]										◇	■ ◇
כי תיבעי לך - אליבא דבית הלל												^
מצינו אפר שקרוי עפר	דאמרי: [בית הלל]										◇	■ ^ ◇
מאי? אע"ג דאיקרי עפר - הכא בקרקע המשכן כתיב, או דילמא האי בקרקע המשכן - לכדאיסי בן יהודה ולכדאיסי בן מנחם הוא דאתי?												^ ◇
בשלשה מקומות הלכה עוקבת מקרא:	ת"ש: דא"ר יוחנן משום ר' ישמעאל:										!	◇
התורה אמרה (ויקרא יז) בעפר, והלכה בכל דבר											■	!
התורה אמרה (במדבר ו) בתער, והלכה בכל דבר											■	!
התורה אמרה (דברים כד) ספר, והלכה בכל דבר											■	!

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **ראייה-proof** !
מקרא-key:

סוטה-היה מביא		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ואם איתא, ליחשוב נמי הא?											!	◇	טז.	
תנא ושייר.											ז	◇	טז.	
ומאי שייר דהאי שייר?											ז		טז.	
שייר מצורע											!	◇	טז.	
(ויקרא יד) והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו - כלל, את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו - פרט, ואת כל שערו יגלח - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה פרט מפורש מקום כינוס שער ונראה, אף כל מקום כינוס שער ונראה מה רבי? רבי שיער הרגלים, מאי מיעט? מיעט דבית השחי ודכוליה גופיה	דתניא:										!	◇	טז.	
והלכתא: מגלח כדלעת											!	◇	טז.	
בא לו להקיף את המצורע - מעביר תער על כל בשרו	דתנן:										!	◇	טז.	
וביום השביעי מגלחו, תגלחת שניה כתגלחת ראשונה.	וקתני סיפא:										!	◇	טז.	
כי קא חשיב - הלכה עוקבת מקרא, הא עוקבת מדרבנן היא.	רב נחמן בר יצחק:										ז	◇	טז.	
כי קא חשיב - הלכה עוקבת ועוקרת, הא עוקבת ומוספת היא.	רב פפא:										ז	◇	טז.	
הא מתניתא מני? רבי ישמעאל היא, דדריש כללי ופרטי כדלעת מני? ר"ע היא, דדריש ריבוי ומיעוטי	רב אשי:										ז	◇	טז.	
(ויקרא יד) והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו - ריבה, את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו - מיעט, ואת כל שערו יגלח - חזר וריבה, ריבה ומיעט וריבה - ריבה הכל, מאי ריבה? ריבה דכוליה גופיה, ומאי מיעט? מיעט שיער שבתוך החוטם.	דתניא:										ז	◇	טז:	
מאי הוי עלה?												^	טז:	
אין שם עפר, מביא רקבובית ירק ומקדש.	ת"ש, דאמר רב הונא בר אשי אמר רב:										!	◇	טז:	
ולא היא, רקבובית ירק הוא דהואי עפר, אפר לא הואי עפר.											ז	◇	טז:	
כדי שיראה על המים.												■	טז:	
שלשה צריכין שיראו: עפר סוטה, ואפר פרה, ורוק יבמה	תנו רבנן:											■	◇	טז:
אף דם צפור.	משום רבי ישמעאל אמרו:											■	◇	טז:
מאי טעמא דרבי ישמעאל?												^	טז:	
דכתיב: (ויקרא יד) וטבל אותם בדם הצפור וגו'	[רבי ישמעאל]										!	◇	טז:	
בדם - יכול בדם ולא במים? ת"ל: במים, אי מים יכול במים ולא בדם? ת"ל: בדם, הא כיצד? מביא מים שדם ציפור ניכר בהן, וכמה? רביעית.	ותניא:										!	◇	טז:	
ורבנן?											ז		טז:	
ההוא לגופיה, דהכי קאמר רחמנא: אטביל בדם ובמים.	[רבנן]										!	◇	טז:	
ורבי ישמעאל?											ז		טז:	
אם כן, לכתוב רחמנא וטבל בהם, בדם ובמים למה לי? לניכר.	[רבי ישמעאל]										!	◇	טז:	
ורבנן?											ז		טז:	
אי כתב רחמנא וטבל בהם, הוה אמינא האי לחודיה והאי לחודיה, כתב רחמנא בדם ובמים לערבן.	[רבנן]										!	◇	טז:	
ורבי ישמעאל?											ז		טז:	
לערבן קרא אחרינא כתיב: (ויקרא יד) ושחט את הצפור האחת וגו'.	[רבי ישמעאל]										!	◇	טז:	
ורבנן?											ז		טז:	
אי מההוא, הוה אמינא ליחשטיה סמוך למנא, ונינקטינהו לוורידין ולקבליה לדם במנא אחרינא, קמ"ל.	[רבנן]										!	◇	טז:	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

Talmud Navigator

סוטה-היה מביא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
גדולה ומדחת את המים, קטנה ונדחית מפני המים, מהו?	בעא מיניה ר' ירמיה מר' זירא:										▲	◇
לאו אמינא לך: לא תפיק נפשך לבר מהילכתא? בצפור דרור שיערו רבנן: אין לך גדולה שמדחת את המים, ואין לך קטנה שנדחית מפני המים.	א"ל: [רבי זירא]										!	◇
הקדים עפר למים - פסול	ת"ר: [ת"ק]										◆	■
מכשיר.	רבי שמעון:										◆	■
מ"ט דרבי שמעון?											▲	
דכתיב: (במדבר יט) ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת	[רבי שמעון]										!	◇
וכי עפר הוא? והלא אפר הוא שינה הכתוב במשמעו לדון הימנו גזירה שוה, נאמר כאן עפר ונאמר להלן עפר, מה להלן עפר על גבי מים, אף כאן עפר על גבי מים, ומה כאן הקדים עפר למים - כשר, אף להלן הקדים עפר למים - כשר.	ותניא, אמר ר"ש:										!	◇
והתם מנלן?											ז	
תרי קראי כתיבי, כתיב: עליו, אלמא אפר ברישא, וכתיב: מים חיים אל כלי, אלמא מים ברישא, הא כיצד? רצה - זה נותן רצה - זה נותן.											!	◇
ורבנן?											ז	
אל כלי - דוקא, עליו - לערבן.	[רבנן]										!	◇
ואימא: עליו דוקא, אל כלי - שתהא חיותן בכלי											ז	
מה מצינו בכל מקום מכשיר למעלה, אף כאן מכשיר למעלה.											!	◇
בא לו לכתוב את המגילה, מאיזה מקום הוא כותב? (במדבר ה) מואם לא שכב איש וגו' ואת כי שטית תחת אישך, ואינו כותב והשביע הכהן את האשה, וכותב יתן ה' אותך לאלה ולשבועה ובאו המים המאררים האלה במעיד לצבות בטן ולנפיל ירך, ואינו כותב ואמרה האשה אמן אמן	[רבי מאיר]										◆	■
לא היה מפסיק	רבי יוסי:										◆	■
כל עצמו אינו כותב אלא יתן ה' אותך לאלה ולשבועה וגו' ובאו המים המאררים האלה במעיד וגו', ואינו כותב ואמרה האשה אמן אמן.	רבי יהודה:										◆	■
במאי קא מיפלגי?											▲	
בהאי קרא קמיפלגי: (במדבר ה) וכתב את האלות האלה הכהן בספר											!	
אלות - אלות ממש האלות - לרבות קללות הבאות מחמת ברכות, אלה - למעוטי קללות שבמשנה תורה, האלה - למעוטי צוואות וקבלות אמן	רבי מאיר סבר:										!	◇
כולהו כדקאמרת, את - לרבות צוואות וקבלות	רבי יוסי:										!	◇
אתים לא דריש	רבי מאיר:										!	◇
כולהו במיעוטי דריש להו, אלות - אלות ממש, האלות - למעוטי קללות הבאות מחמת ברכות אלה - למעוטי קללות שבמשנה תורה, האלה - למעוטי צוואות וקבלות.	רבי יהודה:										!	◇
ורבי מאיר, מ"ש האי ה"י דמרכי ביה, ומאי שנא האי ה"י דמעטי ביה?											ז	
ה"י דגביה דריבויא - ריבויא היא, ה"י דגביה דמיעוטיא - מיעוטיא.											!	◇
והא לית ליה לר"מ מכלל לאו אתה שומע הן											ז	◇
(במדבר ה) הנקי כתיב.	רבי תנחום:										!	◇
איש ואשה, זכו - שכניה ביניהן, לא זכו - אש אוכלתן.	דריש ר"ע:										!	◇
ודאשה עדיפא מדאיש, האי מצרף, והאי לא מצרף.	רבא:										!	◇
מפני מה אמרה תורה: הבא עפר לסוטה? זכתה - יוצא ממנה בן כאברהם אבינו, דכתיב ביה (בראשית יח) עפר ואפר, לא זכתה - תחזור לעפרה.	רבא:										!	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוטה-היה מביא	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
אלה לחודה קיימא, ושבועה לחודה קיימא	רבא:								ז														ית.
משביעני עליך שאם נטמאת יבואו בך.	אלא אמר רבא:								!														ית.
אלה איכא, שבועה ליכא	רב אשי:								ז														ית.
משביעני עליך שלא נטמאת, ואם נטמאת יבואו בך.	אלא אמר רב אשי:								!														ית.
על מה היא אומרת אמן? אמן על האלה, אמן על השבועה אמן מאיש זה, אמן מאיש אחר אמן שלא שטיתי ארוסה ונשואה ושומרת יבם וכנוסה, אמן שלא נטמאתי ואם נטמאתי יבואו בי	[ת"ק]																						ית.
אמן שלא נטמאתי, אמן שלא אטמא.	רבי מאיר:																						ית:
הכל שוין, שאין מתנה עמה לא על קודם שתתארס ולא על אחר שתתגרש																							ית:
נסתרה לאחד ונטמאת ואח"כ החזירה - לא היה מתנה עמה.																							ית:
זה הכלל: כל שתבעל ולא היתה אסורה לו - לא היה מתנה עמה.																							ית:
שומרת יבם שזינתה - אסורה ליבמה.	רב המנונא:																						ית:
ממאי?																							ית:
שומרת יבם וכנוסה	מדקתני:																						ית:
אא"ב אסירה, משום הכי מתנה בהדה, אלא א"א לא אסירה, היכי מתנה בהדה?																							ית:
זה הכלל: כל שאילו תיבעל ולא תהא אסורה לו - לא היה מתנה עמה.	והתנן:																						ית:
לית הילכתא כרב המנונא.	אמרי במערבא:																						ית:
שומרת יבם וכנוסה	אלא הא דקתני:																						ית:
הא מני? ר"ע היא																							ית:
אין קידושין תופסין בחייבי לאוין ומשווי לה כי ערוה.	דאמר: [רבי עקיבא]																						ית:
מהו שיתנה אדם על נישואין הראשונים? על נישואי אחיו, מהו?	בעי רבי ירמיה:																						ית:
זה הכלל: כל שתיבעל ולא תהא אסורה לו - לא היה מתנה עמה	ת"ש:																						ית:
הא אסירה ה"נ דמתנה, ש"מ																							ית:
אמן שלא נטמאתי וכו'.	רבי מאיר:																						ית:
לא כשאמר ר"מ: אמן שלא אטמא, שאם תטמא - מים בודקין אותה מעכשיו, אלא לכשתטמא - מים מערערין אותה ובודקין אותה.	תניא:																						ית:
מהו שיתנה אדם על נישואין האחרונים? השתא מיהא לא אסירה ליה, או דילמא זימנין דמגרש לה והדר מהדר לה?	בעי רב אשי:																						ית:
הכל שוין, שלא היה מתנה עמה לא על קודם שתתארס ולא על אחר שתתגרש	ת"ש:																						ית:
נסתרה לאחד ונטמאת ואח"כ יחזירנה - לא היה מתנה, הא יחזירנה ותיטמא ה"נ דמתני, ש"מ.																							ית:
(במדבר ה) זאת תורת הקנאות - מלמד, שהאשה שותה ושונה	ת"ר: [ת"ק]																						ית:
זאת - שאין האשה שותה ושונה.	רבי יהודה:																						ית:
מעשה והעיד לפנינו נחזינא חופר שיחין, שהאשה שותה ושונה, וקיבלנו עדותו בשני אנשים, אבל לא באיש אחד	אמר ר' יהודה:																						ית:
אין האשה שותה ושונה, בין באיש אחד בין בכ' אנשים.	הכמים:																						ית:
ות"ק נמי הכתיב: זאת																							ית:

central point for summary and review- וחזרה לסיכום וזורה insertion of an earlier segment- קודמת- story-מעשה-O	disputants-חולקים- statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!
מקרא- <u>key</u> :	

Talmud Navigator

סוטה-היה מביא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
ורבנן בתראי נמי הא כתיב: תורת												יח:
באיש אחד ובוועל אחד - דכ"ע לא פליגי דאין האשה שותה ושונה, דכתיב: זאת, בשני אנשים ושני בוועלין - דכולי עלמא לא פליגי דהאשה שותה ושונה, דכתיב: תורת, כי פליגי - באיש אחד ושני בוועלין, בשני אנשים ובוועל אחד	רבא:											יח:
תורת - לרבויי כולה, זאת - למעוטי איש אחד ובוועל אחד	ת"ק סבר:											יט.
זאת - למעוטי כולה, תורת - לרבויי שני אנשים ושני בוועלין	רבנן בתראי סברי:											יט.
זאת - למעוטי תרתי, תורת - לרבובת תרתיל: זאת למעוטי תרתי - איש אחד ובוועל אחד, איש אחד ושני בוועלין, תורת לרבויי תרתי - שני אנשים ובוועל אחד, שני אנשים ושני בוועלין.	ורבי יהודה:											יט.
הדרן עלך היה מביא.												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוטה-היה נוטל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רבי שמעון סבר:											
ואחר ישקה - לגופו, שמקריב את מנחתה ואח"כ משקה, והשקה קמא - שאם השקה ואח"כ הקריב את מנחתה כשרה, והשקה בתרא - שאם נמחקה מגילה ואמרה איני שותה, מערערין אותה ומשקין אותה בעל כרחיה.												
ורבנן?												
בדיעבד לא פתח קרא.	[רבנן]											
וסבר ר"ע משקין אותה בעל כרחיה?												
כלבוס של ברזל מטילין לתוך פיה, שאם נמחקה מגילה ואמרה איני שותה, מערערין אותה ומשקין אותה בע"כ	והתניא, רבי יהודה											
כלום אנו צריכין אלא לבדוקה, והלא בדוקה ועומדת. אלא, עד שלא קרב הקומץ יכולה לחזור בה, משקרב הקומץ אינה יכולה לחזור בה.	רבי עקיבא:											
וליתעמיר, תיקשי לך היא גופה: משקרב הקומץ אינה יכולה לחזור בה, והלא בדוקה ועומדת												
לא קשיא: הא דקהדרא בה מחמת רתיתא, והא דקהדרא בה מחמת בריותא, והכי קאמר: כל מחמת בריותא - כלל כלל לא שתיא, מחמת רתיתא - עד שלא קרב הקומץ, דאכתי לא אמחוק מגילה, אי נמי אמחוק מגילה, דשלא כדין עביד כהנים דמחקי - מצי הדרא בה, משקרב הקומץ, דבדין עביד כהנים דמחקי - לא מצי הדרא בה.												
קשיא דר' עקיבא אדרבי עקיבא, התם אמר מחיקה מעכבא, והכא אמר קומץ מעכב												
תרי תנאי ואליאב דר"ע.												
אמרה איני שותה מחמת בריותא, וחזרה ואמרה שותה אני, מהו? כיון דאמרה איני שותה - טמאה אני קאמרה, וכיון דאחזיק נפשה בטומאה - לא מציא הדרה בה, או דילמא כיון דאמרה שותה אני, גליא דעתה דמחמת ביעתותא הוא דאמרה?	איבעיא להו:											
תיקו.												
צריך שיתן מר לתוך המים מ"ט? דאמר קרא: מי המרים שמרים כבר.	אבוה דשמואל:											